

„Ha az üdvösséget akarsz, terjeszd a rózsafüzért!
Mária ígérete: »Aki terjeszti a rózsafüzért, üdvözülni fog.«”

**BOLDOG
BARTOLO LONGO**
(1841 – 1926)

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

A Pompeji Kegyhelyhez kötődő imádság- és elmélkedéssorozat

A rózsafüzér jelentősége

„Lehetetlen volna megszámlálni a szentek seregét, akik a rózsafüzérben találták meg a megszentelődés hiteles útját.

Legyen elég emlékezni Grignon Szent Lajos Máriára, aki nagyon értékes könyvet írt a rózsafüzéréről, vagy a kortárs Pietrelcinai Pio atyára, akit nemrég avathattam szentté, vagy arra a különleges karizmára, melyet *Boldog Bartolo Longo, a rózsafüzér apostola* hordozott.

Az ő életszentségének útja a szíve mélyén hallott sugallatra támaszkodott: „Aki terjeszti a rózsafüzért, üdvözülni!”

E sugallat alapján úgy érezte, hogy Pompejben templomot kell építenie a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, annak az ókori városnak a romjain, melyet éppen megérintett az evangélium, mielőtt 79-ben a Vezúv lávája eltemette, és csak századokkal később bontakozott ki hamujából a klasszikus műveltség fényének és árnyainak tanújaként.

Bartolo Longo egész életművével, de különösen a „Tizenöt szombat” ájtatosságával a rózsafüzér krisztológiai és kontemplatív lelkületét tárta elénk, s ehhez nagy bátorítást és támaszt kapott „a rózsafüzér pápájának” nevezett XIII. Leóban.”

(*Rosarium Virginis Mariae II. János Pál pápa apostoli levele, 2002*)

A rózsafüzér a Krisztus-központú Mária tisztelet magánimádsága. A pápák által búcsúkkal ellátott és gyakran ajánlott imádság, ami kezdetben a *szóbeli*, majd az *elmélkedő*, s végül a *szemlélődő* imádság iskolája.

„*Boldog Bartolo Longo* úgy tekintette a rózsafüzért mint láncot, amely Istenhez kapcsol minket.”

(*Rosarium Virginis Mariae II. János Pál pápa apostoli levele, 2002*)

A rózsafüzért jól imádkozó lélek Mária szemével szemléli Jézus életét és misztériumait.

„A rózsafüzér lelki folyamatában, amely – Mária társaságában – Krisztus arcának szüntelen szemlélésén alapszik, a hasonlóság egy 'barátnak' nevezhető kapcsolatban valósul meg.

E barátság természete szerint beleolt Krisztus életébe és az Ő érzületét „lélegezteti be” velünk.

Erről mondja *Boldog Bartolo Longo*: »Mint két barát, akik gyakran vannak együtt, szokásaikban is hasonlónak válnak, úgy mi is, ha családivan érintkezünk Jézussal és a Szent Szűzzel a rózsafüzér titkairól elmélkedve és ugyanúgy formáljuk életünket a szentáldozással, el tudunk jutni – amennyire gyarlóságunk erre képes – a hozzájuk való hasonlóságra, és e nagyszerű példáktól át tudjuk venni az alázatos, szegény, rejtett, türelmes és tökéletes életet.«”

(*Rosarium Virginis Mariae II. János Pál pápa apostoli levele, 2002*)

A Rózsafüzér Királynője kegyhely

Bartolo Longo alapította az 1870-es években az ókori Pompej közvetlen közelében, Valle di Pompejben a kegyhelyet, mely hatásában Lourdes-dal és Loretóval egyenlő jelentőségű.

Longo életműve által a romváros Pompej világhírű kegyhely lett.

Évente több mint 4 millió zarándok keresi fel.

A kegytemplom pápai bazilika, nem plébános, hanem pápai delegátus vezeti, s egy igazgatótanács segíti.

Szent II. János Pál pápa először 1979-ben, majd 2003-ban kereste fel a Rózsafüzér Királynője Kegyhelyet, XVI. Benedek pápa 2008-ban, Ferenc pápa pedig 2015-ben.

A Rózsafüzér tizenöt szombatja

A 'Rózsafüzér tizenöt szombatja' imádságsorozat egy lelkigyakorlat, melynek során 15 egymást követő szombaton a rózsafüzér 15 titkával való *elmélyült találkozás* valósul meg.

Célja *a Megváltó Krisztus és a Szentháromság szeretetében való megerősödés a Szűzanya vezetésével.*

Ez az imádságsorozat *a különösen nehéz gondok és bajok elviseléséhez és megoldásához ad nagy segítséget.*

„Az Isten Anyjához intézett állhatatos kérés arra a bizalomra támaszkodik, hogy anyai közbenjárásával mindent elérhet Fia szívénel. Mária „kegyelemből mindenható”, miként egy helyesen értendő bátor kifejezéssel mondta *Boldog Bartolo Longo* egy a Szent Szűzhöz intézett könyörgésében.”

(Rosarium Virginis Mariae II. János Pál pápa apostoli levele, 2002)

Egy-egy szombat imádságos anyaga a soron következő tized elmondásából, a titokról való három elmélkedésből, a szentmise előtti és a szentmisét követő imádságokból, továbbá konkrét szándékokat megfogalmazó (aktuális segítséget kérő) és a befejező imádságokból áll.

Egy-egy alkalom 1,5-2 órás jelenlétet igényel.

Az imádságsorozatot a *Rózsafüzér Pompeji Királynőjének ünnepélyes megkérlelése* zárja.

Boldog Bartolo Longo élete 1841 – 1926

Bartolo Longo jómódú polgári családba született a dél-olaszországi Latianóban 1841. február 11-én.

Eleven, öntudatos és intelligens fiú volt. Tízéves korában meghalt az édesanyja, ezután lassan eltávolodott a hittől.

A gimnázium elvégzése után magánúton jogot tanult. Annyira szerette a zenét, hogy egy évig csaknem éhezett, hogy zongorát és fuvolát vehessen magának.

A forradalom hatására megszakította tanulmányait, s csak az egyesült Itália megszületése után, 1861-ben folytatta Nápolyban. Kiváló tanuló volt. Liberális professzorai és Renan Krisztuskönyve hatására elvesztette hitét, sőt egy barátja hatására a spiritiszták közé sodródott, akiknek „templomaik” is voltak Nápolyban, s Bartolót is „pappá” avatták. Sokakra volt hatással.

Érzékenysége miatt felettesei igen alkalmasnak látták arra, hogy médium legyen, ezért fogékonysága fokozása érdekében hosszú böjtre fogták. Ez majdnem az életébe került, gyomorfekélyt kapott, amivel egész további életében küszködött.

Egy nézeteit valló barátja, aki súlyos depresszióba esett, öngyilkos lett. Ez nagyon megviselte Bartolót. Meghasonlott, és egy rémálmokkal telt éjszaka után végül segítséget kért: elment családja régi barátjához, Vincenzo Pepe professzorhoz, aki bemutatta őt egy jól képzett domonkos szerzetesnek, Alberto Radentének.

A domonkos rend lelkiségében fontos szerepe van a rózsafüzérnek, így Bartolo újra felfedezte az imádság erejét.

Sok tanulás, illetve bűnbánat után ismét magához vehette a szentségeket, tisztasági fogadalmat tett.

Egy lelkigyakorlat során egyértelművé vált számára, hogy jóvá kell tennie azt a kárt, amit mások lelkében, hitében okozott.

Megismerkedett özvegy Marianna De Fusco grófnővel, akinek Valle di Pompej környékén voltak birtokai. (A hely a Vezúvtól délkeletre, a hegy lábánál fekszik, közvetlen az ókori Pompej romjai mellett.)

A grófnő a tapasztalatlansága miatt folyamatos kudarcokat élt meg a jótékonykodás területén. Ez arra indította az ügyvéd Longót, hogy felajánlja ingyenes segítségét: gyermekei nevelője, jószágkormányzója, idővel a jótékonykodásban és a rózsafüzér terjesztésében lelki társa lett.

Később XIII. Leó pápa tanácsára, aki magánkihallgatáson fogadta őket, a félreértések és rágalmak elkerülése végett házasságot kötöttek, s József-házasságban, azaz teljes megtartóztatásban éltek.

A vidéket megismerve Bartolo megdöbben az ott élő egyszerű emberek elhagyatottságán, tanulatlanságán, hitetlenségén, babonásságán és szegénységén.

Egy napon egy Pompej melletti mezőn lepte meg a gyötrelmes kétség afelől, hogy valóban bocsánatot nyert-e a bűneire. Ő maga mondja el, hogy a kétségbeesés határáig jutva céltalanul bolyongott, amikor belső hangot hallott: *„Ha az üdvösséget akarod, terjeszd a rózsafüzért! Mária ígérete: »Aki terjeszti a*

rózsafüzért, üdvözülni»”. Hirtelen minden kétsége elszállt, s ott, a pusztai mezőn elkiáltotta: „*Ha igaz, hogy megígérted Szent Domonkosnak, hogy aki terjeszti a rózsafüzért, üdvözülni fogok, én üdvözülni fogok, mert el nem megyek innen Pompej földjéről anélkül, hogy el ne terjesztettem volna rózsafüzéredet.*” A déli harangszó hallatára térdre borult és imádkozni kezdett. Újra fölállva szokatlan békét érzett, s úgy látta, hogy a gonosz támadásait végképp legyőzte. Ettől kezdve munkához látott: a gyermekeket hittanra tanította, segített a plébánosnak, buzdította a népet, megszervezte a vallásos ünnepeket.

Egy ajándékba kapott, nagyon rossz állapotú Rózsafüzér Királynője képet felújíttatott, s a birtok egyik kis kápolnájának oltárára helyezte.

Imameghallgatások után 1876. május 8-án tették le a kegytemplom alapkövét, 1887. május 8-án szentelték fel az új főoltárt és helyezték el Mária képét. 1891. május 6-án szentelték föl az új templomot.

Már XIII. Leó pápa a világ plébániájának nevezte Pompej kegyhelyét, s a Rómában lévő zarándokok figyelmébe ajánlotta.

Az Egyetemes Rózsafüzér Társulat megalapításával Bartolo Longo elindította a rózsafüzér egész világon történő együttimádkozását. Szent X. Pius pápa jóváhagyta a Társulatot és maga is belépett.

Longo összeállította és kiadta a *Rózsafüzér tizenöt szombatja* imádságsorozatot, amely gyorsan igen népszerű lett.

Aláírások millióit gyűjtötte össze a *Mária mennybevétele dogma* kimondását kérő mozgalomhoz csatlakozva.

A Leányárvaház és a Bebörtönzöttek Fiainak Intézete mellett a Bebörtönzöttek Leányainak is alapított házat, s a két intézményben szolgáló leányok számára megalapította a Pompej Rózsafüzér Domonkos Leányai Kongregációt.

Gyermekekből és ifjából zenekart szervezett. Iskolákat és műhelyeket nyitott, külön törődött a szenvedélybetegekkel.

Az évek során a kegyhelyet és az alapításokat is sok támadás érte. A rágalmak Rómáig is eljutottak, de a kivizsgálások után a pápák mellé álltak.

1925-ben a Jeruzsálemi Szentsír Lovagrend tagja lett.

1926. október 5-én hunyt el Pompejben.

II. János Pál pápa avatta boldoggá 1980. október 26-án Rómában.

A kegykép története

A Pompeji Rózsafüzér Királynője kegytemplom oltárképe

„Szerezni akartak egy Rózsafüzér Királynője képet, de erre csak Nápolyban volt lehetőség.

Bartolo 1875. november 13-án bement Nápolyba, hogy megvegyen egy képet, amit az egyik kereskedőnél látott. Útközben találkozott a gyóntatójával, Albert atyával, aki azzal állította meg, hogy ne költsön a képre, neki ugyanis van egy évvel korábban, fillérekért vásárolt Rózsafüzér Királynője képe, amit csak azért vett meg valakitől, hogy megmentse a

pusztulástól. Néhány évig a saját cellájában őrizte, s amikor szétszórták a konventet, rábízta egy kedvesnővérre. Kérte Bartolót, hogy fogadja el tőle. Igaz, művészi értéke nem nagy, de egy vidéki templomban jó helye lesz.

A nővér szívesen átadta a képet, amely Bartolónak eleinte egyáltalán nem tetszett. *»Első látására összeszorult a szívem – beszélt el ő maga. Ki festhette ezt a képet? Jaj, Istenem! (...) Az arcok formátlanok, a festék pattogzik, a színek kifakultak, micsoda Domonkos és Róza! (...) Egy közönséges, telt arcú Róza!«* De nem volt más választás: otthagyni vagy elvinni. A nővér pedig bátorította, hogy csak vigye magával.

További nehézség volt, hogy a képnek még aznap Pompejben kellett volna lennie, ami lehetetlennek látszott, mert a nagy képet vonaton Bartolo nem tudta magával vinni. Ekkor eszébe jutott egy fuvaros, aki a faluból éppen Nápolyban volt és trágyát gyűjtött. Bartolo félve kérte meg, de a fuvaros szívesen vállalta, hogy estére Pompejben lesz a kép, s valóban, mire beesteledett, megérkeztek Pompejbe.

A kép restaurálását egy a Pompej ásatásainál dolgozó festő vállalta. Amikor a püspök megtudta a dolgot, nagyon örült Bartolo tevékenységének, és szorgalmazni kezdte új templom építését.” (...)

„Első restaurálása gyengén sikerült, végül azonban a Nápolyi Akadémia művésze, Federico Maldarelli, aki szintén ellenszolgáltatás nélkül – Francesco Chiariello segítségével – újjáalkotta a képet. Bartolo kérésére Szent Rózát átfestette Sziénai

Szent Katalinra, akit Bartolo a nővérének és Szent Domonkos elsőszülött leányának szokott nevezni.

A Szűzanya arca azonban – minden művészi tudás ellenére – még mindig nem volt elég szép Bartolo számára. Amikor azonban 1881. december 8-án a képet *»kihozták az öreg és düledező plébániáról és elhelyezték egy új kápolnában, a Mennysorság Királynőjének arca megváltozott, s olyan szépség, fenség és biztató kedvesség áradt el rajta, amit korábban nem lehetett látni.* (...)

Meg vagyok róla győződve – mondta Longo –, hogy csoda szépítette meg a Szűzanya képét.»

1887. május 8-án szentelték föl az új főoltárt, és elhelyezték Mária képét.”

*(Boldog Bartolo Longo: A Rózsafüzér tizenöt szombatja
Szent István Társulat, Budapest 2018)*

„Bárcsak ne maradna felhívásom meghallgatás nélkül! Pápaságom 25. évének kezdetén ezen apostoli levelemet Szűz Mária bölcs kezére bízom, és lélekben leborulok a *Boldog Bartolo Longo*, a rózsafüzér apostola által épített szentélyben lévő képe előtt.

Szívesen ismétlem a sajátomként azokat a megindító szavakat, amelyekkel *Bartolo Longo* fejezi be a Rózsafüzér Királynőjéhez szóló híressé vált könyörgését:

»Ó, Mária áldott rózsafüzére, édes lánc, amely Istenhez láncolsz minket, szeretet köteleke, amely az angyalokkal egyesítesz, üdvösség tornya a pokol szakadékában, biztos rév minden hajótörésben, nem hagyunk el soha többé. Te légy erősségünk halálküzdelmünk óráján. Tiéd legyen kialvó életünk utolsó csókja. És ajkunk utolsó lehelete a Te édes neved legyen, ó Rózsafüzér Pompeji Királynője, ó drága Anyánk, ó bűnösök Menedéke, szomorúak hatalmas Vigasztalója. Légy áldott mindenütt, ma és mindörökké, a földön és az égben.«»

(Rosarium Virginis Mariae II. János Pál pápa apostoli levele, 2002)

Felhasznált irodalom

- Boldog Bartolo Longo: A Pompeji Rózsafüzér Királynője kegytemplom története, Szent István társulat, Budapest 2008
- Boldog Bartolo Longo: A Rózsafüzér tizenöt szombatja, Szent István Társulat, Budapest 2018
- <https://lexikon.katolikus.hu>
- II. János Pál pápa Rosarium Virginis Mariae kezdetű apostoli levele a püspököknek, a papságnak és a hívőknek a szent rózsafüzérről, Vatikán, 2002. október 16.

JEGYZETEK

„Nem egy, hanem megszámlálhatatlan kegyelmet kaptam az Égből Nagyasszonyunk közbenjárására, akit Pompejben a Rózsafüzér Királynőjeként tisztelünk. Elsősorban az élet kegyelmét kaptam, ezért el nem mondhatom, mekkora hálával tartozom neki. Úgy éreztem, ég a szívemben a vágy, hogy szeressem és dicsőítsem Máriát, és másokat is erre indítsak.”

Boldog Bartolo Longo

„Nagy kegyelmekre van szükséged, ó, keresztény lélek? Sok-sok imádság után sem nyerted el, amit kértél? Talán már a reményedet is elvesztetted? Ha így van, a több mint két évszázados tapasztalat bátorít arra, hogy végezd el a Rózsafüzér Tizenöt Szombatjának e szép ájtatosságát, mely az októberi ünnepet előzi meg, s melyért a mennyország Királynője, a bűnösök Szószólója soha nem tagadott meg semmiféle kegyelmet.”

Szent meghívó a Tizenöt Szombatra - részlet (1878. június)